ל) לעיל יט: ב) ובילה כט:

מולין קי.ן, ג) וע"אן,

הנהות הב"ח

צורכו ואפי׳ מלטמק:

לעזי רש"י

רטיי"ט [רישטריינ"ט].

תום' ישנים

א) לספרי׳ דגרסי הכא רנצ"י ל"ל כב דאליבא דרב

ב) תימה אמאי אסור להחזיר

ב) מימה מתחי מסור נהחדר מ"ש מדאמר לקתן [דף מ:] נותן אדם קיתון של מים כנגד המדורה שהפיג לינתן ושמן איכא מאן דשרי אפילו יד סולדת צו ואם כן אמאי אסור מבשיל שבישל כל צרכו

והקור ולפש עם שניך ביה להחזיר הא לא שייך ביה בישול ולעיל [דף לד.] נמי

דאסור להטמין משחשיכה אפילו באין מוסיף הבל גזרה שמא ירמיח הא לא שייך ביה

בישול ול"ל דודאי בשמו לא

שייך בישול אבל בתבשיל אפילו בתבושל מבעוד יום

של מים היינו ליתן במקום שאפי תהיה שם כל היום לא

מהיה יד סולדת בו יח:

ושמואל כג קאמר כד איהו גופיה משהי ליה ו

ו (א) ב מיי פ"ג מהלי שבח הלי די סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סימן רנג סעיף א:

מוסף רש"י

י עוגת רלפיס, פוגאר״ה כלע״ז (לעיל ימ:). מרי דעובדא. זהיר כמעשיס **טובים** (חוליו קי.).

מוסף תוספות

א. לעיל. מוס׳ הרח״ש. ב. דה״פ. ש״מ מצטמק ב. דו הפ, ש"מ מצטמק ויפה לו מותר אפי' בלא קטמא. תוס' הרל"ש, ג. א"ר מדנקט בשיל כל צרכו דוקא, משמע דאינה קטומה, ואפ״ה שרי בשל כל צרכו. מוס׳ הלח״ט, ד. בברייתא, תבשיל שבישל כ״צ אסור, מפני. מוס׳ הרח״ש. ה. דדוקא קטמה. מוס' הלח"ט. ה'משהין עליה'. מוס' הלח"ש. ד. ובהיתרא, לא משמע לן היתר מידי, ואי דיוקא נקטיה, כירה שאינה אין (מבשלין) עלי' אפי' גרופה [משהין] עלי אפי׳ תבשיל שבשל כ"צ'. תוס׳ הלמ"ש. ח. (ד)להא לא אצטריך, דהא דהוה בעי למימר מעיקרא דהדרא למלתא קמייתא. תוס׳ קטיינא. מוס' הלח"ש. ט דאדרבה, מסתבר דלא הדר למלתא קמייתא. תוס׳ הרח״ש. י. והשתא לפי סברתך ליתא להד דיוקא דלמידק הא לא קטמה לא נקטיה. תוס׳ הלח״ש. יא. דאפ״ה אצטריך לאשמועינן דלא תימא דהדרא למלתא קמייתא. מוס' הרח"ש. יב. הואיל והובערה. מוס' יג. דלגבי הא ידרא למלתא הלח"ש, "ג. דרגב מיהא הדרא למלתא קמייתא. סי הכ"ן. "ד. דהכא לא הויא כקטומה לגמרי. סוס' --א"מ 10. ומשו"ה אפי^י להפשיר אסור, גזרה שמא יניח שם עד שיתבשל. נקצ"א לקמן מ: ד"ה מביא. (וע"ע ריטב"א למ: ד"ה ואסיקנא, מ: ד"ה ואסיקנא). יט. דלא מיפרשא אי להחזיר תנז ואי לשהות אי להחזיר תנן ואי לשהות תנן, ואדרבה, סתמא כמ"ד לשהות תנן, דהא (תנן) למ"ד להחזיר [תנן] אצטריכא לחסודה, רשב"ח. [וקמ"ל]. ... כדתרצינן לעיל, אע״ג ⊃. כדתרצינן לעיל, אע״ג דפשטא דמתני׳ לא משמע הכי. ח׳׳ הר״ן, כא. ואע״ג דהא אפלוג בי׳ אמוראי לעיל ורב יוסף משמ׳׳ לעיל ורב יוסף משמ׳׳ לעיל ורב יוסף משמיי דשמואל אסר, קא מבעיא די הלכתא כמאן. ריענ״ל (ועי׳ מהכש״ל). כב. [ד]לאו משום דס״ל הכי, אלא לפרושי מילתיה. תוס׳ הרל״ע. כג דאית [להו] (מצטמק ויפ״ל. רשנ״ל] אסור. תוס׳ הרא״ש. דאית ביה קמחא מצטמק ורע לו הוא וכו׳, וכאילו הלכתא אכללא דמלתא

שמש מינה מצממק ויפה לו מותר. פירש נקונטרס דאי האי תבשיל במלטמק ורע לו מאי אתא לאשמעינן וקשה לר"י הא אינטריך לאפוקי מדרבי מאיר ורבי יהודה דאסריא בשאינה גרופה אפילו חמין דמלטמק ורע להם ועוד קשה כיון דהשתא ס"ד דמשום

כירה פרק שלישי שבת

הדרא לה למילתא קמייתא קמשמע לן אמר

רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן קשמה

והובערה משהין עליה חמין שהוחמו כל

צורכן ותבשיל שבישל כל צורכו ואפי׳ גחלים

של רותם ש"מ מצממק ויפה לו מותר שאני

הכא דקשמה אי הכי מאי למימרא הובערה

אצטריכא ליה היינו הך גחלים של רותם

אצמריכא ליה אמר רב ששת אמר ר' יוחגן

כירה שהסיקוה בגפת ובעצים משהין עליה

חמין שלא הוחמו כל צורכן ותבשיל שלא

בישל כל צורכו עקר לא יחזיר עד שיגרוף או

עד שיתן אפר קסבר מתניתין להחזיר תנן

אבל לשהות משהין אע"פ שאינו גרוף ואינו

קטום אמר רבא תרווייהו תננהי לשהות תנינא

אין נותנין את הפת בתוך התנור עם חשיכה יֹשׁיכה

ולא חררה על גבי גחלים אלא כדי שיקרמו

פניה הא קרמו פניה שרי להחזיר נמי תנינא

בית הלל אומרים אף מחזירין ועד כאן לא

קשרו בית הלל אלא בגרופה וקטומה

אבל בשאינה גרופה וקטומה לא ורב ששת

נמי דיוקא דמתני' קמ"ל אמר רב שמואל בר

יהודה אמר רבי יוחנן "כירה שהסיקוה בגפת

ובעצים משהין 6 עליה תבשיל שבישל כל

צורכו וחמין שהוחמו כל צורכן ואפי' מצממק

ויפה לו אמר ליה ההוא מדרבגן לרב שמואל

בר יהודה הא רב ושמואל דאמרי תרווייהו

מצממק ויפה לו אסור אמר ליה אמו לית אנא

ידע דאמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר

שמואל מצממק ויפה לו אסור כי קאמינא לך

לרבי יוחגן קאמינא אמר ליה רב עוקבא

ממישן לרב אשי אתון דמקרביתו לרב

ושמואל עבידו כרב ושמואל אנן נעביד כרבי

יוחנן אמר ליה אביי לרב יוסף מהו לשהות

אמר ליה הא רב יהודה משהו ליה ואכיל

א"ל בר מיניה דרב יהודה דכיון דמסוכן הוא

אפילו בשבת נמי שרי למעבד ליה לי ולך

מאי אמר ליה בסורא משהו דהא רב נחמן

בר יצחק ימרי דעובדא הוה ומשהו ליה

ואכיל אמר רב אשי קאימנא קמיה דרב הונא

ושהין ליה כסא דהרסנא ואכל ולא ידענא אי

משום דקסבר מצממק ויפה לו מותר אי

משום דכיון דאית ביה מיחא מצממק ורע לו

הוא אמר רב א נחמן ימצממק ויפה לו אמור

מצממק ורע לו מותר כללא דמלתא כל

דהובערה הדרא למילתא קמייתא כי משני שאני הכא דקטמה מאי פריך מאי למימרא הא אינטריך טובא לאפוקי ממאי דס"ד מעיקרא ונראה לר"יב דהשתא ס"ד דלא חשיבא קטומה כלל משום דהובערה ואשמעינן דהדרא למילתא קמייתא דאי חשיבא קטומה אמאי נקט בישל כל לרכו אפי׳ לא בישל כל לרכו שרי דאפילו רבי מאיר דמחמיר מכולהו תנאי שרי בחמין שלא הוחמו כל לרכן כדפירשנו לעיל דסתם חמין ותבשיל הוי שלח הוחמו כל לורכן ג ופריך שמע מינה מצטמק ויפה לו מותר דהא סחם תבשיל אמר לקמן דמנטמק ויפה לו הוא ומשני שאני הכא דקטמה פירוש וחשיבא לגמרי קטומה וה"ה אפילו לא בישל כל לרכו שרי והא דנקט בישל כל נרכו לאשמעינוה דאי לאו הטומה אפילו בישל כל צרכו אסור משום דמלטמק ויפה לו הוא ופריך אי הכי מאי למימרא אף על גב דאשמעינן דאי לא קטמה אסור מ"מ מדנקט למילתיה בלשון היתרו משמע דהתירא אתי לאורויי לוי ואף על גב דאשמעינן דלא הדרא למילתא קמייתא נראה לו דהא לא איצטריך לאשמעינן דסברא הוא דלא הדרא למילתא קמייתא ואף על גב דמעיקרא הוה בעי למימר דהדרא למילתא קמייתא™ לאו משום דסברא הוא לומר כן ש אלא משום דנחט במלתיה בישל כל לרכו היה ר"ל כן כדפרישית' ומשני דמכל מקום אלטריך דמהו דחימא כו׳יא ועוד יש לומר שאני הכא דקטמה דלאו לגמרי מהניא קטימה ב אלא דוקא משום דבישל כל נרכו אבל לא בישל כל לרכו אסור משום דהובערה"ג והשתא אתי שפיר הא דנקט הכא קטמה והובערה"ד ולעיל נקט ונתלבתה דנתלבתה הוי פחות מהובערה והויא לגמרי כקטומה שו ופריך א״ה מאי למימרא דהא בלאו מילתיה מסברא ה"א דלא הדרא למלתא קמייתא כמו בנתלבתה ושרי ואפי׳ לא בישל כל לרכו ובלשון איסור ה״ל לאשמעינו™ ולא בלשון היתר ומשני הובערה אילטריך ליה דואי לאו מילתיה לא היה פשוט היתר אלא הוה ס"ד למימרא

דהדרא למילתא קמייתא: אמך רב ששת אמר ר' יוחגן כירה שהסיקוה כגפת ובעצים משהין עליה תבשיל שלא בישל כל צרבו בו'. פסק ר"ח דהלכה כרב ששת אמר ר' יוחנן דרבא דאמר תרוייהו תננהי סבירא ליה כוותיה וכן פסק רש"י דסתם מתניתין דפרק קמא (דף יט:) כחנניה ומותר להשהות אפי׳ באינה גרופה אבל להחזיר ודאי אסור אא״כ גרוף וקטום ואפי׳ ב׳בישל כל לרכו כדפי׳ לעיל: דיוקא דמתני׳ קמ"ל. פי׳ רש"י דקמ"ל דקרמו

מלטמק. מתמעט וכויך רטיי"ט לשון שדים לומקין (הושע ט) כמו שאתה אומר בלשון לווי נלטוה ובלשון לדק נלטדק וכן כל תיבה שראש יסודה לד"י כשהיא מתפעלת נותן ט' אחר לד"י: מותר. להשהותן בכירה דאי לא במצטמה ויפה לו האמר מאי אתא לאשמעינן אלא

דבעינן שהוחמו כל לרכן מבעוד יום: שאני הכא דקטמה. וגלי דעתיה דלא ניחא ליה בלמוקי: גחלים של רותם. חמין יותר משאר גחלים ואינם ממהרין לכבות כדאמרינן בהמוכר את הספינה (ב"ב דף עד:): משהין עליה. ואע"פ שלא קטמה. ואמוראי נינהו אליבא דר' יוחנן: מתניתין. דקתני עד שיגרוף: להחזיר חנן. דלח שרו בית הלל להחזיר עד שיגרוף ופירוקא דמתניתין כדאמרינן לעילגי חסורי מיחסרא הלכך עקר לא יחזיר הואיל ואינה גרופה: מרוייהו מננהי. בין לשהות בשאינה גרופה תנינא בהדיא סתם משנה דמותר ועקר לא יחזיר נמי תנינא ולמה ליה לרבי יוחנן לאשמעינן: הא קרמו פניה שרי. והיינו לא בישל כל לרכו ומנור לאו גרוף וקטום הוא ואי נמי גרוף בתנור לא מהניא גריפה כדתנן במתניתין וכ"ש פת דאדעתא לבשולי יהביה בגוויה: ועד כאן לא שרו כו'. דמתניתין אלאחר שיגרוף קאי דקתני לא יתן עד שיגרוף ובין למאן דאמר לא ישהה ובין למ"ד לא יחזיר מ"מ חזרה דסיפא אגרוף וקטום מהדר: ורב ששת נמי דיוקה דמתני' קמ"ל. משום דלא מתני לה בהדיא הא קרמו שרי. ואנן דמשהינן קדירה על גבי כירה שאינה גרופה אדחנניה סמכינן הואיל ותנן סתם מתניתין כוותיה כדאמר הא קרמו שרי ואע"ג דלא בישל כל לרכו ואמר רב ששת משמיה דרבי יוחנן כוותיה דמתניתין דפרקין משום חזרה הוא דבעי גרופה אבל לשהות לא וכל הני אמוראי דאסרי סברי מתניתין לשהות תנן: מהו לשהות. בשאינה גרופה: מסוכן הוא. רגיל לאוחזו בולמוס ולריך לאכול מאכל מתוק וטוב: מרי דעובדה. מדקדק במעשיו: מיחה. כפת דהרפנת. דגים המח: המבושלים בשמנן בקמח: דחים ביה בשרא. מלטמק ויפה לו ששומן הבשר משבר כח הלפת כדאמר בברכות

(דף מד:): לחורחין. לריך חתיכות

חשובות לשום לפניהם ואין דרך כבוד

בתבשיל המלטמק שאין הבשר ניכר

מתאנים: תמרי. מאכל תמרים:

בו: לפדח. מחכל

ע"כ במלטמק ויפה לו קאמר ואפילו (A) גם' אמר רב שמואל בר יהודה א"ר יוחנו (ח) גפי חמר רכ בר יהודה א״ר כירה וכו׳ משהין חמין שהוחמו כל ז ותבשיל שבישל הכי לא גזרו משום חיתוי הואיל שמע מינה מצממק ויפה לו מותר שאני הכא ונתבשל כל צרכו ותנא חמין לאשמעינן דקממה אי הכי מאי למימרא הובערה איצטריכא ליה מהו דתימא כיון דהובערה

רבינו חננאל אמר רב שמואל בר יהודה

חמין שהוחמו כל צרכן ותבשיל שבישל כל צרכו, . ודוקא כירה שהיא שפיתת ב' קדרות אבל אם אין ב' אלא שפיתת קדרה בה אלא שפיתת קדרה אחת אסור, ואפילו מצטמק ויפה לו מותר. ואע"ג דרב ושמואל פליגי. הא ווב ושמואל פליגי, ווא קי״ל דרבי יוחנן לגבי רב ושמואל הלכתא כר׳ יוחנן. ומה שאמר רב עקיבא ממישן לרבי אשי אתון דמקרביתון לרב ושמואל עבידו כרב ושמואל, לאו משום דהילכתא כוותייהו, אלא לעולם הילכתא כר׳ יוחנן דשרי, אבל אתון דנהיגתון איסורא כרב ושמואל הוו להו דברים רב יהודה מסוכן בשבת שרי למיעבד ליה, פשוטה היא. **הא** דאמר רר וחמז רר יצחק מצטמק ויפה לו אסור מצטמק ורע לו מותר, כללא רמילתא כל דאית ליה מיחא מצטמק ורע לו הוא, בר מתבשילא דליפתא דאע"ג מתבשילא ליפוא זאנייג דאית ליה מיחא מצטמק ויפה לו הוא כו'. האי כללא לדברי רב ושמואל אמרה, ולית הלכתא אלא כר' יוחנן דהא סייעיה ר' נקיבא ממישן לרב אשי. לפדא דייסא ותמרי מצטמק ורע לו מותר.

ביה מיחא מצממק ויפה לו הוא והני מילי דאית ביה בשרא אבל לית ביה בשרא מצממק ורע לו הוא וכי אית ביה בשרא גמי לא אמרן אלא דלא קבעי לה לאורחין אבל קבעי לה לאורחין מצממק ורע לו לפדא דייםא ותמרי מצממק ורע להן בעו מיניה מרבי חייא בר אבא

דאית ביה מיחא מצטמק ורע לו לבר מתבשיל דליפתא דאף על גב דאית

שעושה

פֿניה שפיר דמי ואין נראה דדיוק פשוט הוא דהא כיון דתנא עד שיקרמו פניה ממילא שמעינן דקרמו פניה שרי ונראה לפרש דדיוקא דמתניתין דכירה אתא לאשמעי יש דלהחזיר תנן וחסורי מחסרא והכי קתניכ: מהו דהשהות. באינה גרופה ולא בישל כל לרכו קבעי או במלטמק ויפה לוכא: